

15

Fortellingene

om

ELLEN G. WHITE

15. Gud sender en engel.

Henvisninger: His Messenger s.41-44, 37-39.
Junior Guide, januar 1963.

Tekst for dagen: 4.Mosebok 12,6.

1.scene: En profetiens engel.

I flere tusen år har engelen Gabriel brakt Guds budskaper til profetene her på denne jorden. Og denne samme engelen talte til Ellen når hun fikk et syn.

Vi leser i Åpenbaringen 22,6: "Herren, den Gud som utdeler sin Ånd til profetene, har sendt ut sin engel for å vise sine tjenerne det som snart skal skje."

Da Gud hadde skapt jorden, talte han ansikt til ansikt med Adam og Eva i Edens hage. Men da de var ulydige, ødela synden denne muligheten til direkte kontakt. Men Gud elsket fremdeles Adam og Eva og sendte budskaper til dem med sin spesielle engel, Gabriel.

Etter en tid var det mange mennesker som levde på denne jorden, men på grunn av synden fikk de mange vanskeligheter og trengte noen til å lede og hjelpe seg. Gud valgte da noen mennesker, menn og kvinner, som han visste levde rett, til å være profeter for ham. Ordboken sier at en profet er en som taler for en annen, særlig for Gud. Så en profet er en som taler for Gud. Gud sendte sin engel til en profet med et spesielt budskap, og så ga profeten budskapet videre til de menneskene som trengte det.

Bibelen sier i 4. Mosebok 12,6: "Hør nå hva jeg har å si dere: Er det en profet som dere, så gir jeg, Herren, meg til kjenne for ham i synet og taler med ham i drømmer." Er ikke det akkurat det Gud gjorde overfor Ellen? Så de ordene som profeten taler eller skriver, er ikke hans egne, men de er Guds ord.

Gud sendte et budskap til Noa og ba ham bygge en stor båt, for det kom til å bli flom. Noa var lydige og bygget arken. Og flommen kom, akkurat som Gud hadde sagt at det kom til å skje. De som var lydige og gikk inn i arken, ble reddet.

Da Samuel bare var en liten gutt, ga Herren ham et budskap han skulle gå videre til Eli. Senere da Samuel vokste opp og ble en dommer, ga profetiens engel ham mange budskaper fra Herren.

Dette er den samme engelen som viste seg for Sakarias og sa: "Jeg er Gabriel, som står for Guds åsyn, og jeg er utsendt for å tale til deg og forkynne deg dette glade budskapet." Luk.1,19. Engelen fortalte ham at han skulle få en sønn, og at han skulle kalle ham Johannes.

Er det ikke fantastisk at denne samme engelen som står for Guds åsyn, er den samme engelen som viste seg for Ellen og ga henne budskaper som skulle lede og hjelpe hans folk i disse siste dager?

2.scene: Lytting ved døren.

En dag åpnet Gud en utvei for Ellen så hun kunne reise og tale til en gruppe med motløse mennesker. Mannen til Ellens søster kom fra Poland, i Maine, som var omkring femti kilometer unna, og han ville at Ellen skulle reise tilbake med ham. Det var vinter og svært kaldt, men Ellen husket fremdeles engelens ord: "Gjør kjent for andre det du har sett." Hun hadde lovet Gud at når som helst hun fikk en anledning til det, skulle hun reise og forkynne Guds budskap. Nå måtte hun reise igjen.

De hadde ikke varme biler den gangen. Ellen visste hun kom til å fryse, for hennes svoger reiste i åpen slede, så hun tok på seg mange klær. Så satte hun seg i bunnen på sleden og trakk over seg en tung frakk laget av bøffelskinn.

Søsteren var glad for å se henne og sa: "Jeg er glad du kunne komme. Det er møte i kveld. Vil du være med oss?"

Jeg er sikker på at Ellen var trett og kald, men selvfølgelig ønsket hun å være sammen med Guds folk. Adventistene hadde ikke mange kirker på den tiden. De møttes i forskjellige hjem. Da de kom til møtet, så Ellen et stort rom fylt med mennesker som var interessert i å høre henne fortelle om hvordan Gud hadde gitt henne syn. De var ivrige etter å høre det budskapet som engelen hadde vist henne i synet.

Ellen var fremdeles svak og sykkelig, og da hun stod opp for å tale, var stemmen hennes så svak og hes at hun bare kunne hviske. Folk var svært stille og lente seg frem for å høre hvert ord hun hvisket. Hun anstrengte seg hardt i omtrent fem minutter for at folk skulle høre henne. Så plutselig, til alles forbauselse, forandret stemmen hennes seg og ble klar og sterk. Hun fortsatte å tale i nesten to timer. Hun fortalte om synet om den rette og smale stien hun hadde sett adventistene gikk på, og Jesus som ledet dem. (163) Hun fortalte dem at de som holdt sine egne festet på Jesus og ikke ble motløse eller beklaget seg, var de menneskene Jesus ville lede til den himmelske staden. Hun fortalte dem om noen som begynte å beklage seg og si at byen var altfor langt borte. Noen sa at det var ikke virkelig Jesus som ledet dem. De vendte blikket bort fra ham, snublet de og falt ned fra den smale stien, ned i den mørke syndige verden igjen. (Ta bort 163 sett opp 142).

Ellen fortalte hvordan hun hadde sett Jesus komme igjen med alle de hellige englene. Hun så gravene åpne, og at de rettferdige døde stod opp. Så ble de rettferdige levende forvandlet og alle ble tatt til himmelen sammen. Der så de Guds trone og livets tre.

Da Ellen var ferdig med å tale og satte seg, var stemmen hennes hes, og hun kunne bare hviske igjen.

Ellens syn hadde gitt disse menneskene nytt håp. Etter møtet lød det gledesrop: "Vi skal nå hjem! Jesus kommer virkelig igjen!"

Ellen visste det ikke, men mens hun fortalte om synet Gud hadde gitt henne, stod det en ung mann i døren og lyttet. Han ville ikke gå inn i rommet og sette seg, men han hadde lyst til å høre hva hun hadde å si. Han så svært nervøs ut mens han stod der og lyttet. Så snudde han seg til en som stod ved siden av ham, og sa: "Det synet hun forteller om er så likt det jeg fikk se, som to personer kan fortelle det samme."

Denne unge mannen var Hazen Foss. Han var predikant og en svært flink predikant. Gud hadde gitt ham dette samme synet, og engelen hadde sagt til ham at han skulle "gjøre kjent for andre det jeg har vist deg." Men Hazen Foss var en stolt ung mann, og han var redd for at folk skulle nekte å tro ham og le av ham, så han fortalte ikke noen om synet. Han fikk det samme synet en gang til, og fikk beskjed om at hvis han nektet å bringe budskapet videre, ville det bli tatt fra ham og gitt til det svakest av Guds barn. Hazen Foss skjønnte visst ikke hvor farlig det er å si "nei" til Gud, så han nektet å fortelle andre om synet. Til slutt kom engelen til ham for tredje gang og fortalte ham at han skulle slippe å forkynne budskapet, og at Gud ville velge det svakest av sine barn til å ta hans plass.

Dette skremte Hazen Foss, så han bestemte seg for å være lydige mot Gud og fortelle om synet. Han kalte sammen mange mennesker og fortalte dem at han hadde et spesielt budskap fra Gud til dem. Folk kom til møtet, men da Foss stod opp for å tale,

15,3.

til dem, hadde han glemt synet, akkurat som kong Nebukadnesar glemt sin drøm. "Gud har tatt synet fra meg!" sa han. "Jeg er en bortapt mann!" og han styrtet ut av møterommet.

Dagen etter at Hazen Foss hadde hørt Ellen fortelle om det samme synet som var blitt tatt fra ham, snakket han med henne og sa: "Ellen Harmon, jeg hørte deg tale i går kveld. Jeg tror synene er blitt tatt fra meg og gitt til deg. Du er utvalgt av Gud. Vær trofast i din oppgave, og den kronen jeg skulle ha hatt, skal du få."

Ellen var nå sikker på at Gud virkelig hadde utvalgt henne til å være hans spesielle budbærer, og med hans hjelp og med engelens hjelp ville hun aldri svikte oppgaven, å formidle hans budskaper til menneskene.